

Завръщането на тевтонците

Интервю на Адриан "Maldoror" Лазаровски с Wolf Hoffmann от Accept

Голямата секира на тевтонския хеви метъл се надига за неочакван смъртоносен удар! Цели 14 години след "Predator" една от легендите на 80-те се завръща с американеца Mark Tornillo (TT-Quick) на мястото на емблематичния си фронтмен Udo Dirkschneider и Andy Sneap (Nevermore, Blaze, Megadeth, Kreator) на продуцентския стол. Добавяме предстоящия ѝ концерт в България в рамките на тазгодишния "Каварна Рок Фест" - третото пришествие на германците на родна земя - и получаваме предостатъчно причини да се свържем лично с гръбнака на бандата Wolf Hoffmann. Специално за читателите на "Metal Katehizis" той разбули всички тайни и загадки, витаещи около тевтонския орден, без да спестява нито зрънце от истината, колкото и неприятна да е тя.

Metal Katehizis: Здравсти, Wolf! Поздравления за невероятната песен "Teutonic Terror"!

Wolf Hoffmann: Благодаря ти! Много се радвам, че ти харесва. Отзивите досега са прекрасни и ме изпълват с въодушевление, каквото не съм изпитвал от доста време насам...

Какво е посланието ѝ?

Не мисля, че има някакво специално послание. Mark написа всички текстове и специално за това парче ни сравнява с тевтонските рицари от Средновековието, пред които са треперели всички богати замъци, защото тевтонските рицари никак не са си поплювали, ха-ха! Както и ние де!

Виждам, че чувството ти за хумор не те е напуснало, което може само да ме радва!

Естествено! Никога не съм възприемал хеви метъла прекалено насериозно. Обожавам да свиря тази музика, но не почитам Дявола примерно... Някои я приемат твърде навътре и правят глупости, но за мен хеви метълът е изблик на енергия, мелодия и искреност. Затова чувството за хумор в подобни случаи е не само полезно, но и необходимо!

Напълно споделям мнението ти, но от темата за смеха мисля да се насочим към другия полюс - страха. Май за втори път, ако не се лъжа, имате сингъл с думичката "terror" в заглавието...

А, имаш предвид "Protectors Of Terror"? Интересен паралел, не ми беше хрумвал досега. Иначе двете песни нямат нищо общо, освен това, че са хубави, макар че "Teutonic Terror" е по-хубавата, ха-ха!

Абсолютно съм съгласен. Как избрахте точно нея за пилотен сингъл и видеоклип?

Трудно, защото в диска има поне 12 изключително силни песни... Честно да ти кажа, смятам, че това е един от най-силните албуми, които някога сме правили. Може да се каже, че с него се завръщаме към началото на 80-те, ерата 1981-1983-а - ерата на "Breaker", "Restless And Wild" и "Balls To The Wall". Има същия дух, същата настървеност, същото излъчване. Това е типичният, оригиналният Асепт, но с модерен саунд.

Да, поне това, което чух, звучи адски интензивно и нахъсано...

Радвам се, че ти харесва. Може би до голяма степен се дължи и на дългата пауза, която направихме - все пак близо 15 години не сме издавали албум, макар че отдавна го искахме.

Казваш, че отдавна сте го искали... Какво точно ви пречеше да го направите?

Причината е простичка - защото няхмахме певец. Всеки път, когато му се обаждахме с подобни предложения, Udo неизменно ни казваше "Не". Публична тайна е, че той не искаше да е част от бандата и все си намираше оправдания да не работи с нас. Все е недоволен от Асепт и все иска да се занимава само със своя солов проект. Тръбеше наляво и надясно, че не сме могли да напишем никакви свестни парчета и че нямало смисъл да си разваля голямата самостоятелна кариера заради нас. И ето че изневиделица открихме Mark. Кое то си беше абсолютен късмет.

Ще разкажеш ли как точно се случи?

Разбира се. Един ден си седяхме с Peter в едно студио в Ню Джърси и забивахме стари класики на Асепт. Тогава Джоу, собственикът на студиото, предложи да се обадим на Mark Tornillo, за да направим един бърз джем-сешън. Още щом започна да пее, двамата с Peter се спогледахме и осъзнахме, че сме намерили перфектния за нас човек. Веднага му предложихме да се присъедини към бандата, той се съгласи, след което позвънихме и на останалите. Така започна новата глава от историята на Асепт.

Надявам се, че няма да е само за един албум и турне...

Естествено, че не! Мога твърдо да ти обещаая, че смятаме да работим още дълго време в този състав. Хармонията между нас е невероятна, атмосферата в групата е чудесна, а и реакциите на феновете по отношение на новия ни вокалист са изключително обнадеждаващи. Така че ти гарантирам, че "Blood Of The Nations" и турнето са само началото!

Супер! Как смяташ, дали отказът на Udo е продиктуван от финансови съображения?

Не знам, трябва да попиташ него. Той така и не ни даде нормално, подробно обяснение защо не иска да се върне в бандата. Държа да отбележа, че Udo беше първият човек, към когото се обърнахме с идеята да възстановим Асепт. Обаче след като той не пожела...

Какви са отношенията ви сега?

Няма такива. А и няма какво да правим заедно. Все пак ако има нещо в поведението му, което да не подлежи на съмнение, това е нежеланието му да работи с нас. Виж, за причините, стоящи зад решението му, можем само да гадаем.

Очакваш ли след година-две Udo да ти се обади, поблазнен от евентуалния ти успех, и да каже, че се връща в групата?

Честно казано, не съм мислил за това. Нямам представа. В момента съм се концентрирал над сегашния ни състав и предпочитам да не мисля за Udo.

Добре, да сменим темата. Доволни ли сте от работата на Andy Sneap?

О, повече от доволни сме! Беше си цяло чудо как открихме Mark, но и срещата ни с Andy бе не по-малко изумителна! Чудо бе и как този човек успя да почувства духа на групата, да направи точно това, което искахме, и да свършим такава чудесна работа заедно. Той се оказа страшен фен на Асепт още от едно време, освен това е невероятно добър продуцент и китарист! Тоест притежава и трите необходими качества, за да бъде перфектният продуцент на Асепт.

Не мога да не те попитам как точно се зароди идеята да възкресите групата. Прощалният концерт на Асепт не се ли състоя на 27 август 2005 година в Каварна?

Да, но това бе прощалният концерт на групата в "онзи" състав. Сега сме друга банда, ха-ха!

И как се роди идеята за тази "нова" банда?

Всичко започна през пролетта на миналата година, когато двамата с Peter взехме да репетираме и да нахвърляме някои идеи за песни. Не е тайна, че двамата с него винаги сме били основните композитори в Асерт. Щом направихме няколко парчета, ги метнахме на Mark, който написа текстовете и добави вокалите. Щом обаче Andy Sneap чу материала, реакцията му беше изненадваща. Той ни каза, че материалът е добър, но не е достатъчно "Асерт"-ски. "Какво да правим?" - попитахме го ние. Той само ни каза: "Сядайте и си отворете ушите". Послушахме го, а междувременно той ни пушна цялата ни дискография. Представяш ли си, накара ни да изслушаеме всичките си албуми! При всяка песен Andy ни посочваше онези дребни детайли, които според него бяха ключови за звученето на Асерт. Това ни мотивира още повече и в крайна сметка написахме към 30-40 парчета, сред които впоследствие избрахме 14-те най-добри. С тях миналия ноември влязохме в студиото и през февруари-март вече всичко бе готово и завършено.

Съзнателно ли беше това завръщане към корените?

Напълно съзнателно. Този път не искахме да експериментираме, а да дадем на хората онова, с което ни асоциират. И да го направим още по-добро от старите ни класики.

Силни думи, очаквам с нетърпение излизането на албума през август! Има ли някакво специално значение зад заглавието му - "Blood Of The Nations"?

Не, това е просто една песен от диска. Единствената, чието име ставаше за название на целия албум. Другият вариант беше да го кръстим "Teutonic Terror", но си казахме, че никой в Америка няма да разбере значението му. Нещо повече - не само че няма да го разберат, ами и няма да могат да го произнесат правилно. Ето защо предпочетохме да спестим смутените запъвания на хората в музикалните магазини и да озаглавим диска "Blood Of The Nations". Това си е едно типично за Асерт заглавие и заедно с окървавения юмрук на обложката веднага ще въздейства на феновете ни.

Какви са като цяло темите на текстовете в диска?

Най-вече съвременни - социални, политически и социално-политически, ха-ха! "No Shelter" например разказва за bankerите на "Уолстрийт", а "Shades Of Death" - за един 11-километров път в Ню Джърси с такова име ("Сенките на Смъртта"), по който Mark е пътувал и е слушал различни истории за него. Любопитното е, че първоначалната му идея бе песента да се казва "Shades Of Black" ("Сенките на Мрака"), обаче щом направи проучванията си в "Google", откри такива страховити

неща за призраци и паранормални явления, свързани с пътя, че текстът се написа сам, както се казва, а заглавието стана такава, каквото е в момента.

Казваш, че Mark е авторът на всички текстове... Ами съпругата ти Габи, която под псевдонима Deaffy пишеше навремето лириците на бандата?

Преценихме, че след като певецът ни е американец и английският е родният му език, по-добре е сам да изразява мислите си. Пък и все пак той ще си ги пее, нали?

В досегашната ви дискография блестят изключителни метъл балади. Ще има ли балада в новия ви албум?

Има една песен - "Kill The Pain", - която е доста бавна и въпреки че не е чиста балада, мисля, че се вписва в по-широкото жанрово определение.

Можеш ли да направиш някакви паралели между "Blood Of The Nations" и "Eat The Heat" - единственият друг албум в дискографията ви без Udo?

Не, никакви. Тогавашната ситуация бе много различна, защото искахме Accept да поеме в съвсем нова, различна от досегашната музикална насока. Докато сега нямаме никакво желание за експерименти и не искаме да променяме звученето си. Забавно е, понеже навремето не искахме да звучим като германци, искахме да звучим като световна група (и сякаш напук всички ни определяха като германци), а сега се опитваме да се върнем към онова "германско" звучене. Извинете... какво всъщност беше това? Някой помни ли изобщо, ха-ха?

Това лято отново ще ви видим в Каварна. Какво очакваш от фестивала?

Концертът ни в Каварна беше един от най-силните в кариерата ни, имаме страхотни спомени от него, така че сме изпълнени с позитивни очаквания. Мисля обаче, че сега, 5 години по-късно, хората ще могат да сравнят сегашния гиг с предишното ни шоу и определено ще се изненадат колко по-надъхани и ентузиазирани сме в момента. Българската публика е невероятна. Никога няма да забравя как пеехте всяка дума от текстовете и как куфеехте и беснеехте пред нас...

Приготвили ли сте ни някакви изненади в сетлиста?

О, да. Мислим освен старите класики да включим и някои не толкова преекспонирани песни като "Losers And Winners" например. Още обаче не сме уточнили всички детайли по програмата, ха-ха...

Миналия път в Каварна не изсвирихте нито едно парче от култовите си деветдесетарски албуми - "Objection Overruled", "Death Row" и "Predator". Смятате ли сега да промените това?

О, да ти кажа честно, не знам. Все пак зависи и от това с колко време разполагаме... Но може би ще добавим нещичко и от този период...

Като зачекнахме темата, какво мислиш за този период от кариерата ви?

Ох, много ми е трудно да се връщам назад и да давам оценки на албумите си. Всички те са ми като деца, не мога да ги съдя и оценявам... Щом сме ги направили, значи сме сметнали за правилно да ги направим. Предпочитам да гледам напред, а не назад.

Последен въпрос за миналото. Как точно решихте да се кръстите Асепт?

О, аз не съм участвал в избора на името. Когато се присъединих към групата, още като тийнейджър, тя вече се казваше така. Мисля, че Udo го беше решил - беше фен на една британска блус банда, Chicken Shack, и една от плочите им се казваше именно така - "Асепт".

За финал ще се обърнеш ли с някакво послание към българските си фенове?

Да дойдат на концерта ни, да пеят с нас, да развяват гривни и да размахват юмури във въздуха!

Можеш да си сигурен в това. Все пак Асепт е не само една от най-почитаните банди у нас, а и символ на хеви метъла, особено през годините на тоталитаризма, когато "Balls To The Wall" беше неофициалният химн на българските металисти.

Сериозно ли? Човече, чувал съм го и друг път, но, честно казано, досега не ми се вярваше. Мислех, че просто са се опитвали да ме впечатлят. Но след като и ти ми го казваш... Ето такива неща ме карат да се чувствам щастлив. Вие не само сте се кефили на музикалната страна на парчето, но и сте успели да откриете някакво по-дълбоко, символично значение в него... Невероятно... Подобни неща ме радват много повече от сводките с продажбата на албуми или подредбата в класациите... Тук, в Америка, където живея вече от доста време, на мода са песни с безсмислени, глуповати текстове, така че думите ти наистина ме изпълват с удовлетворение. Ако имаме песен, посветена на робството и пътя към свободата, това е именно "Balls To The Wall"!

**Благодаря ти за интервюто, Wolf! Беше голямо удоволствие да разговарям отново с теб!
Аз ти благодаря, Ейдриън! Ще се видим в Каварна!**